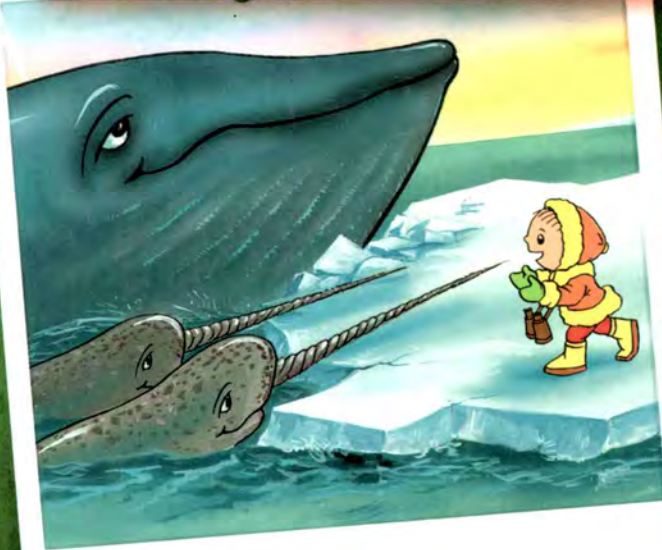

BOLEK ȘI LOLEK

ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

BOLEK ȘI LOLEK

ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

Autor:
Ludwik Cichy

Editura Aquila '93
Oradea

CUPRINS

În țara cangurilor 1

În urma unicornului polar 9

Safari în Africa 17

Ieti – omul de munte 25

Lolek Și Bolek în wildvest 33

Scăpare de gura rechinului 41

ÎN ȚARA CANGURILOR

Stiți că există pe lume asemenea locuri, unde mamele își poartă puii în Spungă? Unde trăiesc rațe cu blană și zmei adevărați, iar între crengile copacilor se pot vedea ursuleți ca niște jucării?

Desigur puteți gândi, că asemenea locuri există numai în povești. Însă aceste locuri sunt reale! Nu credeți? Convingeți-vă!

Porniți la drum cu Bolek și Lolek, cei doi drumeți neobosiți, care au debarcat chiar în Australia.

Aventurile lui Bolek și Lolek în Australia au început cu un cucui în capul lui Bolek. Băieții priveau cu atenție viața unei familii numeroase de canguri, când ceva aruncat în aer a lovit genunchiul lui Bolek. Era un bumerang. Bolek, după ce și-a frecat genunchiul lovit, a ridicat cu mânie bumerangul și l-a aruncat în direcția de unde a sosit. Uimiți au constatat că bumerangul se întoarce către ei și vine chiar spre capul lui Bolek.

– Au! – a strigat Bolek, pipăindu-și cucuiul nou de pe frunte.

Dintre copacii de pe deal deodată au apărut trei băștinași, de culoare, vânători australieni. Canguru-mamă și-a băgat puiul în pungă și a luat-o la fugă. Băieții s-au speriat de cei trei vânători, li se păreau setoși de sânge; au urmat familia de canguri, s-au ascuns după o cetate de termite și nici nasul nu și l-au scos, o bucată de timp, din iarba mare.

Când și-au ridicat capul, au văzut în fața lor trei persoane ciudate: aveau chică zbârlită, față vopsită în dungi albe și roșii, nas lat și plat.

În mâini țineau suliță, bumerang și arc. Aceste figuri stranii au zâmbit larg spre băieți.

Băştinaşii au dus drumeţii noştri în satul lor. Au pus lut răcoros pe cucuiul de pe capul lui Bolek, i-au dat să bea un ceai din diferite plante, după care, în timp scurt i-a trecut durerea. Kanga, un băietan şi el de culoare i-a invitat pe prietenii noştri la masă, în coliba lui. Meniul de prânz era omletă din ou de struţ, urmat de desert făcut din termite. După ce au mâncat, cei trei prieteni au fugit la râu să se scalde. Bolek s-a aruncat cu veselie în undele râului, dar sub apă, pe moment a observat în faţa lui un animal ciudat, avea ciocul ca raţa, însă cu blană. Deci era ca o raţă ce poartă blană.

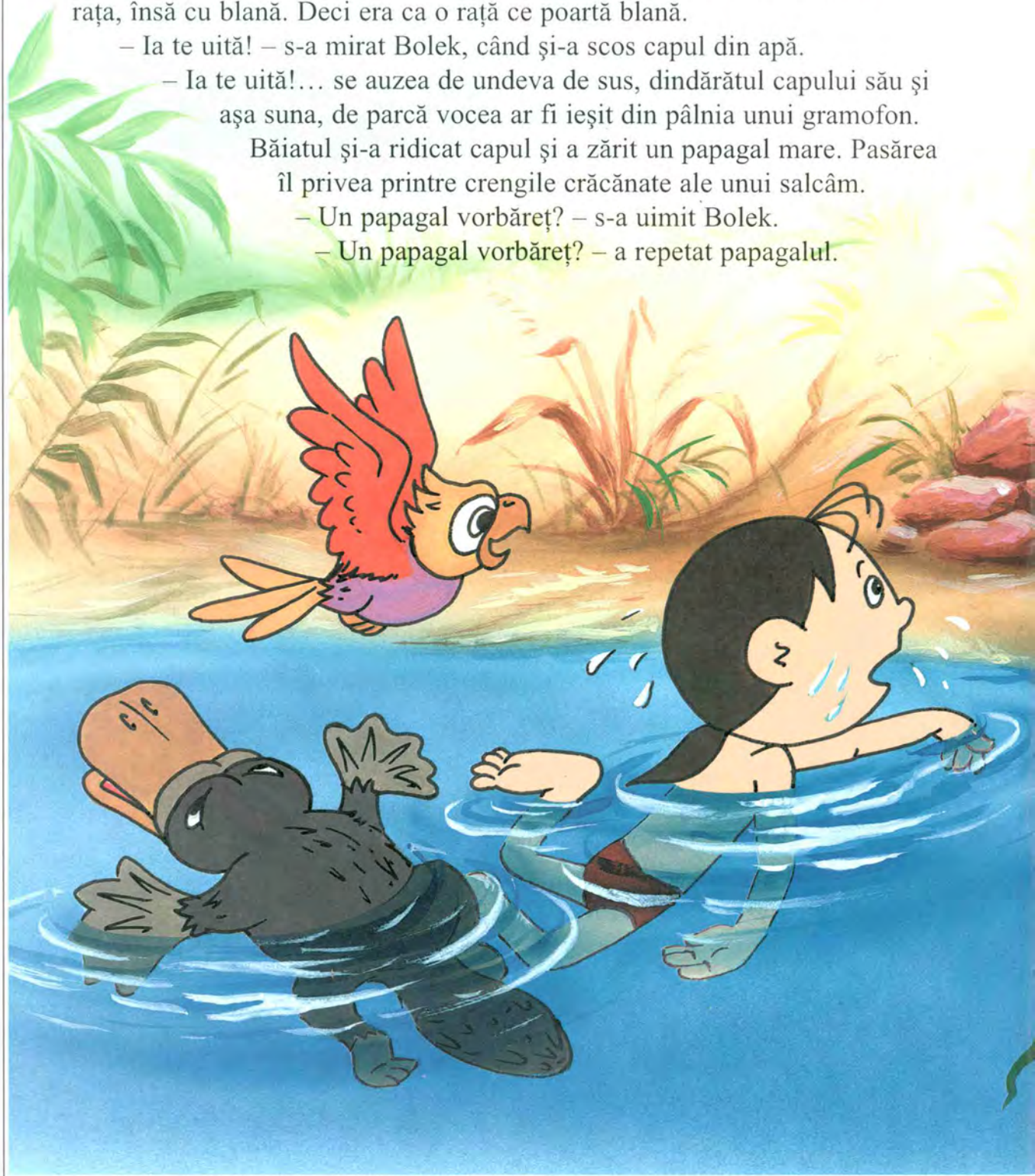
– Ia te uită! – s-a mirat Bolek, când şi-a scos capul din apă.

– Ia te uită!... se auzea de undeva de sus, dindărătul capului său şi aşa suna, de parcă vocea ar fi ieşit din pâlnia unui gramofon.

Băiatul şi-a ridicat capul şi a zărit un papagal mare. Pasărea îl privea printre crengile crăcănate ale unui salcâm.

– Un papagal vorbăreţ? – s-a uimit Bolek.

– Un papagal vorbăreţ? – a repetat papagalul.

Pe neașteptate se auzea un sâsâit dinspre tufișurile de lângă mal. Băieții au zărit o șopârlă. Stătea așezată pe labele din spate, iar în jurul gâtului avea un guler imens.

- Vai! un zmeu! – se ascundea Lolek în spatele lui Kanga.
- Acesta-i un agama, zmeulețul australian. S-a speriat de noi și de aceea sâsâie, că vrea să pară un zmeu mare, înspăimântător. E suficient să lovești pământul o dată cu piciorul, și imediat fuge de noi. Lolek într-adevăr a văzut, că zmeul de care s-a speriat așa de tare, fuge de ei speriat.
- Și rața blănoasă? – a întrebat Bolek.
- Este ornitorincul. Ești norocos; nu mulți au văzut ornitorinc adevărat.

După scăldat, băieților li s-a făcut foame, și au hotărât să se reîntoarcă în sat să mănânce o gustare. Cu pași grăbiți treceau stepa, în monotonia căreia doar ici-colo era câte un eucalipt. În afară de arbori, nimic nu se zărea în orizontul îndepărtat. Dar totuși; în zare, în aerul fierbinte au apărut câteva puncte mișcătoare. Cum se apropiau de ele, punctele au început să semene tot mai mult cu niște câini ce fugeau.

– Aceștia-s câini dingo, deci câini sălbatici. Repede sus în copac! – a strigat Kanga, îndată toți trei s-au cățărat pe o creangă a eucaliptului cel mai apropiat. Ceata de câini dingo nu i-a observat pe creanga copacului, fugind mai departe prin stepă.

– Am avut noroc! E mai sigur, dacă ne aflăm în copaci, când vin câinii sălbatici – le explica drumeților, Kanga.

– Iată o jucărie, un ursuleț! – a strigat Lolek și și-a întins mâna spre ursulețul care stătea în copac, chiar în fața lui.

– Priviți, ursulețul se mișcă! Trăiește! – s-a mirat eroul nostru, iar în acest timp ursulețul mânca frunzele copacului.

– Ha, ha, ha – a râs Kanga – acesta-i un coala. Este un animal foarte leneș. Îi place dacă i se mângâie blana.

– Arată ca și ursulețul meu cu care dorm – a spus Lolek, în timp ce mângâia ursulețul coala.

– Seamănă și cu ursulețul meu – zicea Bolek, gândindu-se la patul de acasă.

Pe când își terminau gustarea, soarele australian, își încheia ruta sa zilnică pe cer. Trecea dincolo de orizont, luându-și rămas bun de la lume cu discul său roșu. Când au dispărut și ultimele sale raze, a început serbarea organizată în cinstea lui Bolek și Lolek. Bărbații vopsiți în alb, roșu și negru au jucat dansul cangurilor, în jurul focului de tabără. Clătinau pe tact, sulite, bumeranguri și scuturi; acesta era dansul vânătorilor, să aibă succes cu ocazia vânatului cangurilor. Bolek și Lolek priveau dansul de la o distanță oarecare, de asemenea umbrele lungi ale dansatorilor, și tonul monoton al muzicii i-a adormit. Deja visau despre o altă călătorie.

ÎN URMA UNICORNULUI POLAR

Pe teritoriul, unde dominant este un singur anotimp, iarna eternă, oamenii în loc de mașini circulă pe sănii. Copiii tot anul fac om de zăpadă, se bat cu bulgări de zăpadă. Acest peisaj acoperit cu zăpadă și gheață se întinde în jurul Polului Nord, unde este împărăția ursului alb. De el se tem celelalte animale: bufnița, vulpea și iepurele polar. Se ascund de el chiar și lupii, renii, morsele. Numai eschimoșii cei mai curajoși îndrăznesc să dea piept cu el. Ursul polar nu se teme de nimeni, numai de balenă, care-i atât de mare, cât un submarin. În ape apare din când în când unicornul polar: narvalul. Foarte puțini oameni l-au văzut cu ochii lor, chiar și Bolek și Lolek îl cunosc doar după ilustrații. Acum însă au hotărât să-l fotografieze ei înșiși.

Bolek și Lolek au ajuns la Polul Nord cu un elicopter. Acolo au fost așteptați de un eschimos bătrân, cu o sanie trasă de reni. Lolek a înmănat eschimosului un buchet de lăcrimioare, aduse chiar de acasă.

– Hapciu! – a strănutat eschimosul. – Mai bine de jumătate de secol sunt pe lume, dar flori n-am văzut încă în viața mea! – a explicat băieților care s-au mirat. Au așezat bagajele în sanie, și au pornit către marea înghețată. Cum s-au oprit, îndată s-au apucat să facă o colibă de gheață, un iglu. Au tăiat gheața în formă de cărămidă și au așezat de jur împrejur, în formă rotundă până când cărămizile de gheață s-au alăturat la acoperiș. Foci curioase au lenevit pe mal, și au privit cu mirare, ce casă neobișnuită se clădește. Coliba semăna în primul rând cu o broască țestoasă mare și albă. Bolek a făcut un bulgăre de zăpadă și l-a aruncat spre o focă, ce era mai aproape de el. Foca a prins cu botul bulgărele, apoi l-a lăsat să se rostogolească pe deasupra

capului său. Apoi bulgăru de zăpadă a fost aruncat de focă în aer, cum aruncă mingea un jongler din circ. După aceea cu una dintre înotătoare lovea mingea, parc-ar fi jucat tenis, iar bulgăru de zăpadă pică, chiar pe nasul lui Bolek.

– Au! A strigat băiatul, și celelalte foci au aplaudat-o pe sora lor. Lolek s-a distrat atât de bine, încât a aruncat pentru fiecare focă câte o conservă de sardele, pe care le scotea din rucsacul său. Animalele pe loc au început să jongleze cu darul primit, au format chiar piramide de cutii pe botul lor.

Băieții s-au amuzat minunat, dar într-o clipă fiecare focă – parcă la un semnal – s-a aruncat în apă. Bolek și Lolek cu mirare se uitau unul la celălalt.

– Ursul polar! – a strigat eschimosul bătrân, arătând spre un punct negru din depărtare, ceea ce s-a văzut foarte clar pe fondul alb. Acest punct negru era vârful nasului său, el însuși a rămas invizibil în imensitatea zăpezii.

Ursul s-a apropiat mult de ei. Renii au tras din răspuțeri, cu o viteză amețitoare. Dar degeaba, nu s-a văzut scăpare pentru Bolek, Lolek și eschimosul bătrân, de împăratul groaznic al Polului Nord. N-aveau încotro, a trebuit să se ascundă în apa rece. Acum Bolek și-a scos din buzunar o oglindă mică, cu ajutorul căreia a concentrat razele soarelui și a străfulgerat direct în ochii răpitorului. În același moment din spatele băieților a răsunat o voce puternică. O balenă s-a ivit pe suprafața mării, a fost mai mare, decât un avion uriaș și a tulburat apa cu înotătoarea din spate. Ursul polar s-a speriat de cele auzite și a fost orbit de soare. Cu viteză mare a fugit de la fața locului, rușinat.

– Ha, ha, ha – a râs Lolek și l-a îmbrățișat pe Bolek. Focile au ieșit din apă, au aplaudat balena, care a făcut o fântână țâșnitoare în aer.

- Am scăpat de pericol – a spus Bolek eschimosului bătrân, care ținea în mână un harpon.
- În această armă mereu poți avea încredere – a spus eschimosul și a lăsat în jos harponul.
- Cu aceasta vrei d-ta să ne aperi? – a întrebat Bolek. În vocea sa s-a simțit un oarecare dispreț.
- Acest harpon l-am primit de la bunicul meu, iar el, de la bunicul său. Priviți-l bine! Nu din orice fel de corn este făcut, ci din cornul unui narval – a unicornului. Băieții au început să fie mai atenți.
- Cândva în mările polare au trăit mulți narvali, dar au plecat și ei după balene. – Acum a rămas doar amintirea lor și acest harpon.

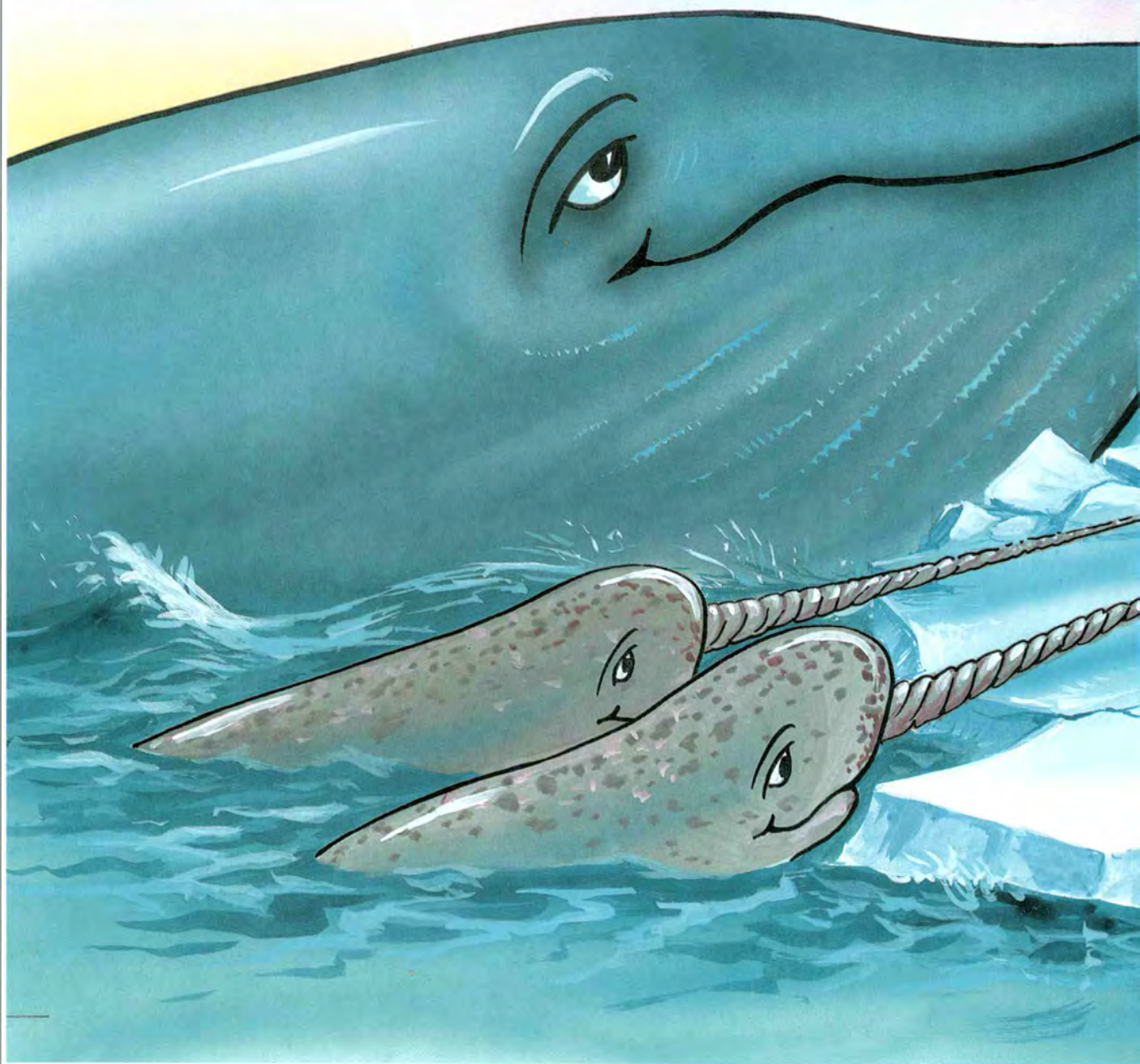

După ce bătrânul eschimos a plecat să-și caute renii, Bolek și Lolek cu aparatul de fotografiat și cu luneta au pornit pe o peninsulă spre ocean. S-au oprit pe mal, apoi cu atenție au privit apa, poate apare un narval. Și-au concentrat atenția atât de mult pe apă, încât n-au observat că peninsula se desprinde de continent și sloiul de gheață se avântă spre oceanul imens. Când au observat ce s-a întâmplat, deja era târziu. N-au mai putut să se reîntoarcă la mal.

– Ajutor! – a strigat Lolek.

– Ajutor! – a răsunat Bolek.

Au apărut foci plutitoare la strigătele băieților. Au încercat să împingă înapoi spre mal sloiul dezlipit, dar din păcate a fost prea greu pentru ele. Curentul apei i-a îndepărtat pe băieți din ce în ce mai mult. Prin apropiere nu era nici măcar o balenă.

Din vârtej deodată a apărut un harpon lung de trei metri, apoi, peste puțin timp, încă unul.

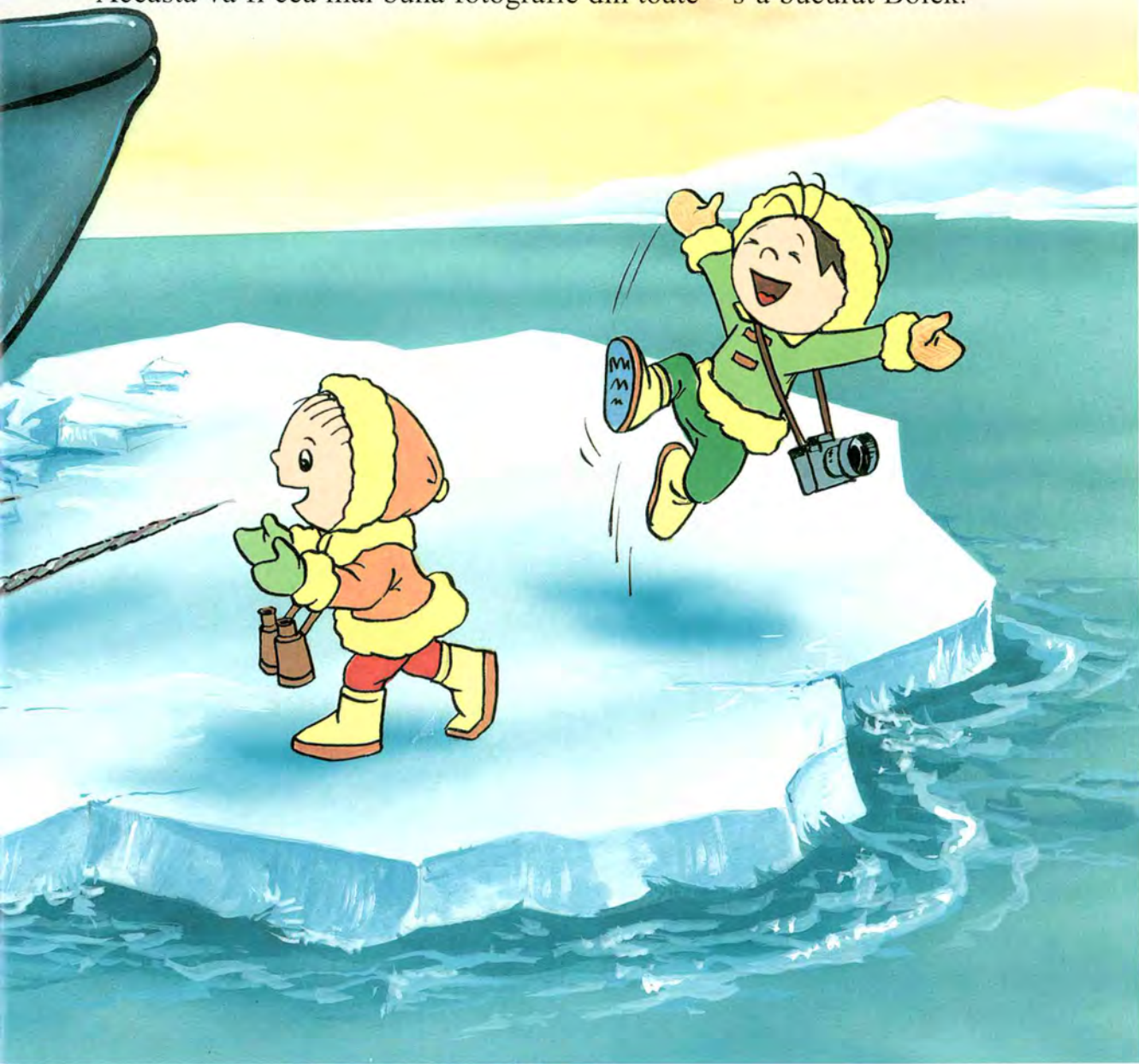
– Unicorn! A strigat cu mirare Lolek.

– Într-adevăr, acesta este narvalul – s-au bucurat băieții. Unicornul a încercat să-și agațe cornul în sloiul dezlipit, dar acesta a plutit mai departe. Au ajutat și focile, dar sloiul imens n-a ajuns mai aproape de mal. În acest moment a apărut o fântână țâșnitoare la marginea orizontului. S-a apropiat animalul cel mai mare din lume. Împreună cu focile și narvalii au împins înapoi la mal sloiul dezlipit.

– Hai, așezați-vă unul lângă altul! – i-a îndemnat Lolek. – Vreau să fac o fotografie cu voi.

Narvalii, parc-ar fi înțeles vorbele omenești, s-au oprit în fața aparatului de fotografiat și au început să danseze, balena a făcut iar o țâșnitoare.

– Aceasta va fi cea mai bună fotografie din toate – s-a bucurat Bolek.

Eschimosul bătrân, care între timp s-a întors la băieți cu renii găsiți, n-a vrut să creadă cele povestite de Bolek și Lolek. Cum se puteau întâlni cu doi narvali, când el n-a văzut nici unul în viața sa, cu toate că are peste 50 de ani? Lolek și Bolek au promis că îi vor trimite o fotografie. Apoi și-au făcut bagajele și s-au reîntors la elicopter. De sus au mai văzut focile și balena, apoi numai un val imens făcut de balenă când s-a scufundat în apa oceanului.

– A fost o călătorie minunată – a spus Lolek cu părere de rău că se desparte de Polul Nord.

– Mi-a înghețat și sângele în vene! – a râs Bolek. – Mi-e dor de căldura soarelui.

– De fapt și eu aș călători cu plăcere spre un loc călduros – a mărturisit și Lolek.

– Atunci hai în Africa!

BLICK '99

SAFARI ÎN AFRICA

A ți văzut vreodată un rege, care în loc de coroană poartă coamă pe cap și niciodată nu ține nici un discurs, rage doar? Da, acesta este leul. Îl putem vedea la circ, cum sare printr-un inel de flăcări, sau în grădina zoologică, cum privește din odaia sa printre gratii. Lolek și Bolek însă mai degrabă s-au dus în Africa să se întâlnească cu el acolo, unde domnește asupra tuturor animalelor.

Vânători încercați povestesc că în trei cazuri se înspăimântă și cel mai curajos om, de leu: când de prima dată îi aude urletul, când îi zărește de prima oară amprenta piciorului său și când se află față-n față cu împăratul animalelor.

Bolek și Lolek au pornit la un safari periculos în Africa. Acum chiar se transbordă din elicopter, în gip.

Au fost fermecați de tot ce au văzut în savana imensă. Foarte încet au înaintat cu gipul, au privit girafele, care mâncau frunzele acațiilor înalți. Au pășit pa lângă ei antilope, gnu și zebre. Printre ei se plimbau bătlani albi, marabu și berze. Atenția băieților a fost răpită de un struț uriaș cu mulți pui privitori. Băieții au înaintat pe terenul nisipos, lăsând în urma lor enorm de multe animale sălbatice. Deodată gipul s-a lovit de un zid gri, care a luat viață pe neașteptate. Conducătorul neatent s-a izbit de un rinocer! Matahala îndată era gata de atac.

– Ar fi mai bine, dac-am șterge-o de aici – a strigat Bolek și a fugit spre copacul cel mai apropiat. – Ai dreptate! – a rostit Lolek și a luat-o în urma prietenului său. Văzând goana băieților, turma de antilope și zebre a pornit în viteză, formând nor de praf în jurul lor. Totul s-a întunecat.

- Nu văd nimic – a suspinat Bolek, înecându-se de praf.
- Nici eu nu văd nimic, dar mi se pare că am găsit copacul – a răspuns Lolek, pipăind un butuc. Când norul de praf s-a ridicat, băieții au observat, că nu trunchiul unui copac au prins, ci laba unui elefant. Chiar vroiau s-o ia la fugă iarăși, dar elefantul i-a prins cu trompa, i-a ridicat și i-a așezat pe spatele său, apoi, plin de demnitate a pornit.
- Splendidă călătorie! – s-a bucurat Lolek și a rupt un ciorchine de banane.
- Ia te uită! Crește pâine pe copac! – s-a uimit Bolek. A gustat fructul acații, dar dezamăgit a strigat:
- Brrr... gustul acestuia, deloc nu seamănă cu pâinea.
- Ai dreptate, nu seamănă.

Elefantul mergea spre râu. Când băieții au zărit râul, s-au bucurat nespus de mult.

– Vai ce căldură e! aş avea chef de un duş – îşi ştergea sudoarea de pe frunte Bolek.

– Eu mai degrabă m-aş scălda – a spus Lolek, scărpînând urechile mari ale elefantului să-l îndemne la viteză. Uriaşul a tras apă în trompă, apoi a suflat în sus – deci călătorii noştri au primit duşul dorit.

– Ce plăcere minunată! – se bucurase Lolek. – Şi acum vă arăt, cum fac un triplu salt în apă – s-a şi pregătit de săritură, dar elefantul l-a apucat cu trompa şi l-a aşezat înapoi la locul său. Chiar în faţa lor, în apă, atunci a apărut un fel de buturugă de culoare gri-verzuie ce părea o creangă uriaşă, putredă. Buturuga şi-a deschis gura, iar băieţii au încremenit văzându-i dinţii mari şi ascuţiţi ca lama.

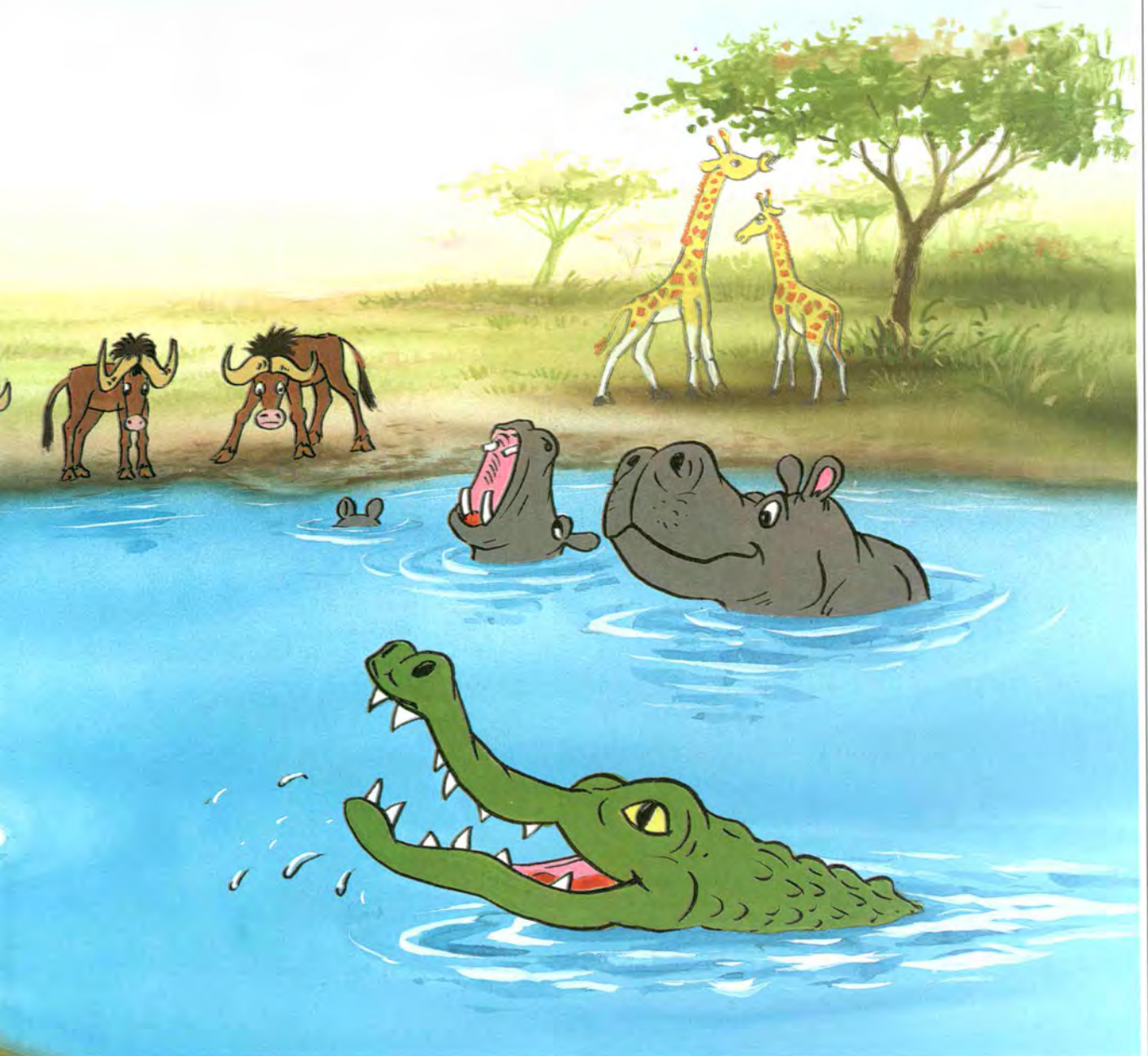
– Un crocodil! – s-a înfiorat Bolek. – Cred că e mai bine, dacă rămân aici pe loc, în fond mi-a și trecut pofta de scăldat.

Probabil și elefantul a fost de aceeași părere. S-a întors și încet a pornit înapoi pe malul râului.

– Privește, Bolek! Un hipopotam! – a arătat Lolek spre un animal leneș, care anevoie încerca să iasă pe malul neted al râului.

– Iată acolo o turmă întreagă de hipopotami!

Numai ochii li s-au văzut pe suprafața apei. Băieții au constatat că aceste animale mănâncă plante acvatice. Deodată s-a auzit un urlet îngrozitor din depărtare. Hipopotamii s-au scufundat în adâncimea apei.

Din tufișul de pe mal a apărut o familie de lei. În frunte pășea leul cu coamă uriașă. În urma lui soseau patru puiandri, iar rândul a fost încheiat de leoaică. Leiul s-a oprit brusc, când i-au observat pe Bolek și Lolek pe spatele elefantului. Leul-tată a scos iar un urlet puternic. Elefantul a dat din urechi și și-a ridicat trompa. Astfel a părut și mai colosal. Când el a vociferat, ca o trompetă uriașă, leul s-a retras. A recunoscut că-i mai bine dacă nu se ia la harță cu el. S-a rotit de câteva ori în jurul dușmanilor, apoi la o distanță sigură s-a apropiat de apă să-și potolească setea. Leoaica i-a urmat exemplul.

– Arată ca niște pisici – a râs Lolek privind puii de lei.

– N-aș dori să ajung în ghearele mamei lor – își scărpină capul Bolek.

Puii de lei alergau de ici-colo, se jucau pa mal, când la un moment dat, unul dintre ei a picat în apă. Îndată a și apărut buturuga gri-verzuie pe suprafața apei.

– Ai grijă! Acolo-i crocodilul! – a strigat Lolek.

Leoaica, parcă ținută din pușcă, s-a repezit la crocodil, care vroia să înghită puiul de leu. Apoi leoaica și-a adunat puii de pe mal și s-au întors cu toții în savană. Băieții s-au dat jos, alunecând pe trompa elefantului, să vadă amprenta leilor.

– Ce urme uriașe! – au trecut fiori prin Lolek.

– Ți-a fost frică? – l-a întrebat Bolek.

– Nespus de mult! – a recunoscut Lolek.

– Și mie – a mărturisit și Bolek, apoi au început să râdă fericiți că au scăpat de pericol.

Bolek și Lolek s-au reîntors la gip, dar cu tristețe au constatat că li s-a stricat mașina în urma accidentului cu rinocerul. S-au frământat, cum să ajungă la elicopterul lor. Nu au găsit nici o soluție de rezolvare. Soarele ardea cu putere. Bolek a vrut să bea, dar nici o picătură de apă n-a mai fost în ploscă. Spre norocul lor însă, a apărut o caravană pe terenul nisipos. Veneau negustori cu cămile încărcate cu mărfuri. Au oferit drumeților noștri ajutorul. Bolek și Lolek, de pe spinarea cămilei și-au luat rămas bun de la Africa. Au lăsat în urma lor turmele de antilope, zebre, elefantul și împăratul animalelor, leul. Deja visau la o altă călătorie. Căldura copleșitoare din Africa i-a epuizat atât de mult, încât au hotărât că în curând vor vizita iarăși imperiul zăpezii și vor vedea eschimosi, foci și ursul polar.

IETI – OMUL DE MUNTE

A ți auzit până acum despre Ieti, omul de munte, care trăiește pe cel mai înalt munte din lume, pe vârfurile din Himalaya? Probabil toată lumea a auzit deja despre el. De văzut însă, foarte puțini l-au văzut. După unele păreri seamănă mai mult cu un urs; alții spun că este ca o maimuță uriașă, dar există și presupuneri că ar fi un strămoș al omenirii, care trăiește și azi. Dar într-un lucru părerile sunt aceleași: oricine sau orice ar fi, Ieti ajută omul ajuns în primejdie. Niciodată nu s-a întâmplat, ca pe drumurile de munte din Himalaia să fi atacat pe cineva. Numai atunci își face apariția, dacă cineva strigă după ajutor. Până atunci rămâne invizibil, astfel urmărește oamenii. Și acum, ascuns după o stâncă, îi privește pe Lolek și Bolek, care urcă tot mai sus pe un drum de munte îngust și periculos, urmați de un iac care le transportă bagajele.

Băieții au ajuns deja la o asemenea înălțime, încât iacul singurul animal care este folosit la transportarea bagajelor în acești munți înalți – s-a oprit și nici un pas n-a mai vrut să facă. Băieții l-au îndemnat cu vorbe, cu sfeclă, dar în zadar. Au fost necăjiți, au legat o sfoară în jurul gâtului iacului și l-au tras din răspuțeri. Dar nici așa nu au reușit să-l miște din loc. În zăpadă a apărut din spatele iacului, Ieti. A împins cu toată puterea animalul legat de băieți, încât era să pice pe bot. Speriat de Ieti, omul zăpezii, iacul a sărit în sus. Bolek și Lolek s-au temut să nu cadă de pe poteca îngustă în prăpastie, deci s-au retras la marginea drumului, împiedicându-se adesea. Chiar era să cadă în prăpastie, când deodată s-a întins o

mână după ei, i-a tras înapoi și a tăiat sfoara cu care s-au legat de iac. Binefăcătorul necunoscut i-a așezat pe băieți iarăși pe potecă, dar în clipa următoare a și dispărut.

– Ce a fost asta? – a întrebat Bolek, abia răsuflând.

– Poate Ieti era? – și-a pus întrebarea Lolek.

– Hai să-l prindem! – a strigat Bolek și a luat-o rapid în urma omului de munte, dar s-a izbit de un zid, o coastă acoperită cu zăpadă, i s-a părut că aici i-a văzut urma picioarelor lui doar cu o clipă în urmă. Dar ca o minge, a săltat îndărăt de pe zidul alb și tare.

– Poate nici n-a fost Ieti – a spus frecându-și fruntea și nasul lovit. Mi s-a părut doar că seamănă cu el.

Lolek și Bolek și-au pierdut echipamentul, hrana și din păcate și iacul. Dar au hotărât, că totuși vor continua drumul. S-au scufundat în zăpadă, din când în când au trecut prin norii care acopereau vârfurile muntelui. Deodată Lolek a observat urma unei labe în zăpadă.

– Ura! – a strigat cu voce tare – aceasta desigur, a lăsat-o Ieti în urma sa. A pornit în urma amprentelor care ba dispăreau, ba apăreau.

– Începe să-mi fie de ajuns – a mormăit Lolek după câteva ore de căutare.

– Privește! – a arătat Bolek spre o coadă care s-a văzut de după o stâncă. Tiptil s-au apropiat de stâncă, apoi s-au aruncat pe ființa enigmatică. S-a auzit atunci un urlet îngrozitor. Cei doi băieți se aflau față-n față cu o panteră albă. Răpitorul era gata să se repeadă la ei, dar băieții au fost mai iuți. Deodată, de undeva, din adâncul muntelui s-a auzit un mormăit periculos.

În urma urletului scos de pantera albă, o avalanșă i-a rostogolit în adâncime: de pe vârful muntelui a pornit un bulgăre imens de zăpadă. Grămada enormă de zăpadă s-a rostogolit aproape de ei, târând în drumul său, totul. Prima dată pantera, apoi probabil îi prindea și pe Lolek și Bolek, însă o putere ciudată i-a apucat și au fost răpiți din drumul avalanșei nimicitoare. Când s-a potolit duruitura, ei se găseau pe o terasă de zăpadă. Și-au deschis ochii, în azurul cerului au văzut un vultur, care în zbor făcea cercuri mari.

– Ce părere ai, cine ne-a luat? – a întrebat Lolek.

– Cine, cine? Avalanșa ne-a răpit și pe noi, dar cum s-a rostogolit în jos, și eram la margine, la o curbă am zburat din ea – a explicat Bolek.

– Ar fi posibil... Lolek nu prea a fost mulțumit de explicația auzită, a început să cerceteze împrejurimea, căutând o altă explicație. Nu este ușor să descoperi taina unei astfel de întâmplări și să rămâi teafăr.

Mă simt obosit – a spus Lolek. – Mi-e foame și sunt foarte obosit – a repetat, de parcă ar fi vrut să se convingă despre faptul că îi e foame și-i foarte obosit.

– Ar fi cel mai bun lucru, dacă am dormi un pic – a propus Bolek.

– De acord – a spus Lolek. – Mai bună idee nici eu nu am.

Totuși n-au reușit să adoarmă timp îndelungat. S-au tot învârtit, au căscat, au încercat să adoarmă, dar nicidecum n-au reușit timp îndelungat. Poate și din cauza frigului ce i-a străpuns până la oase. Când și-au deschis ochii, s-au aflat într-un iglu.

– Am dormit în acest iglu? – s-a mirat Lolek. A ieșit și l-a privit din exterior.

– Dar noi nu am clădit iglu – și-a scărpinat capul Bolek, nedumerit.

– Ei, poate nu-ți aduci aminte – a spus Bolek cu multă modestie, sugerând prietenului său, faptul că l-ar fi clădit.

– Țin bine minte. Am dormit sub cerul senin – a răspuns Lolek. – Igluul a fost clădit de altcineva, când noi am dormit.

– Ha, ha, ha, doar n-o fi fost vestitul Ieti; la asta te-ai gândit, așa-i? – a râs Bolek.

Atunci Lolek a observat echipamentul și hrana pierdută, care se afla lângă peretele clădirii.

– Și acestea tu le-ai adus aici, nu-i așa? – a pus întrebarea colegului său.

– A, a... – Bolek s-a mirat enorm.

În acest moment a răsunat dinspre munți un hohot.

– Acesta-i cu siguranță Ieti – a râs Lolek.

– Ieti! Îndată vino aici! Asta-i poruncă! – a strigat Bolek, dând și cu piciorul în pământ și, ca un împărat, a așteptat efectul poruncii sale. Iar s-a auzit hohotul, după care în liniștea adâncă nu s-a mai auzit altceva, decât vâjâitul vântului.

Bolek și Lolek au fost epuizați de alpinism. Au luat rucsacurile în spinare și au pornit în jos. Vântul bătea tot mai puternic, a început să și ningă. Băieților le-a fost teamă că nu vor ajunge pe pantă-n jos cu rucsacurile grele înaintea izbucnirii viscolului. S-au mirat grozav când s-au întâlnit cu iacul lor, considerat de ei deja dispărut. Animalul a fost legat de o masă de gheață. Repede au așezat bagajele pe spinarea lui și au continuat în mare grabă coborârea. Lolek încă pentru ultima oară s-a întors, a aruncat o privire în urma lor. I s-a părut că vede un nor de zăpadă și o figură robustă care-i face semn de adio. Și băiatul i-a făcut semn, iar în acel moment s-a auzit din nou hohotul cunoscut.

– Ce a fost asta? – s-a mâhnit Bolek.

– Poate vâjâie vântul – i-a răspuns Lolek și a zâmbit cu multă semnificație.

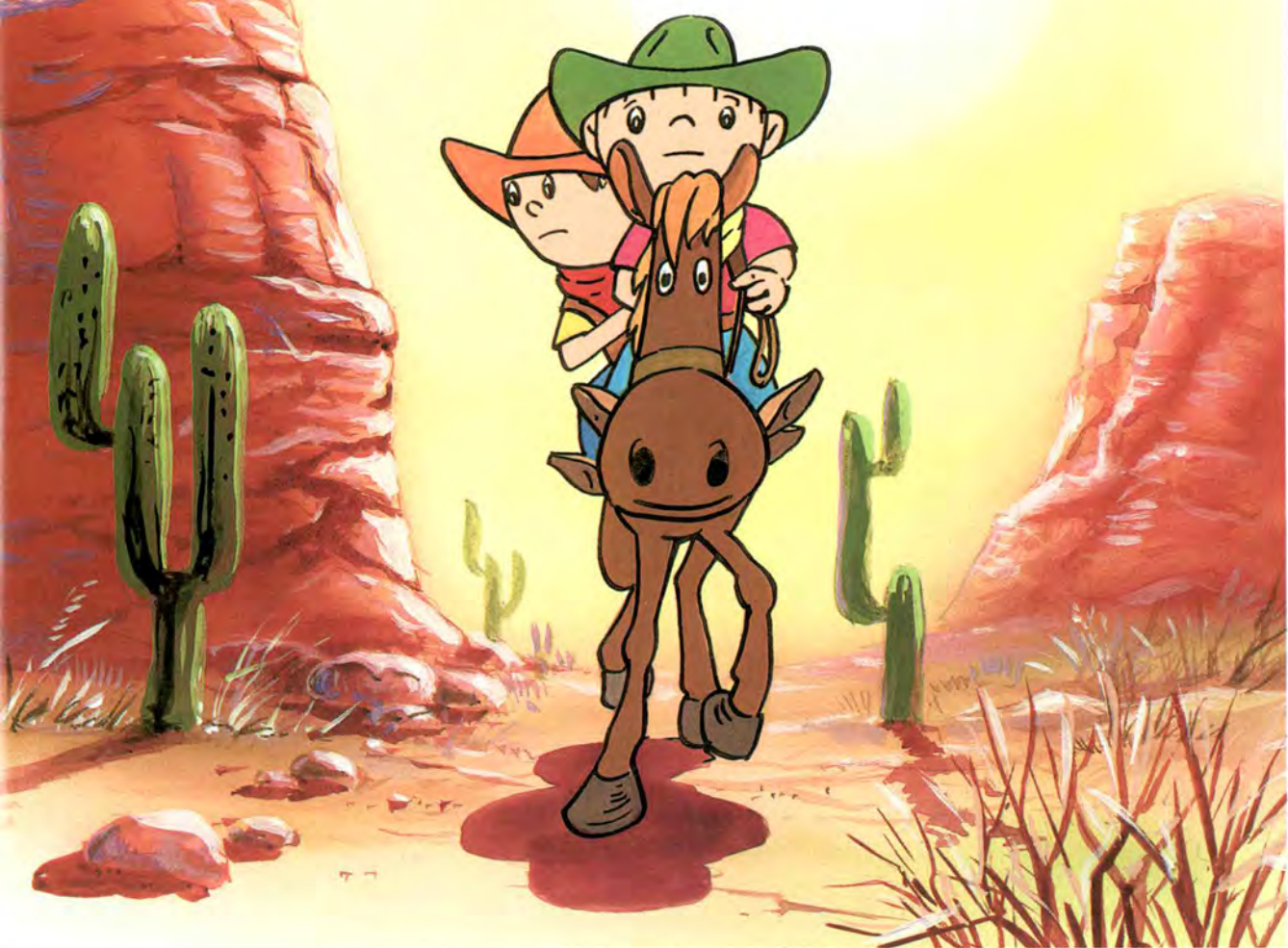
BLICK '99

LOLEK ȘI BOLEK ÎN WILDVEST

Acest ținut este pământul surprizelor. Ușor se-mbogățește omul, dar tot atât de ușor poate să-și piardă toate bunurile. Pentru supraviețuire este necesar un pistol bun și un cal sprinten. Un cowboy adevărat niciodată nu se desparte de aceste două lucruri.

Lolek și Bolek treceau călare prin prerie, căutând turma legendară de bizoni. Deocamdată însă nu vedeau decât niște câini. În înălțime se roteau vulturi. Băieții deja sunt obosiți după atâta călătorie, le e și sete, deci ar dori să oprească la umbra unui cactus. Au așezat o tabără lângă o stâncă uriașă, care singură se înălța deasupra șesului. Drumeților noștri li s-a făcut și foame.

S-au apucat de gătit. Aceasta-i prima faptă eroică a lor pe acest teritoriu. În curând se vor întâlni cu indieni, bizoni și oameni înarmați – în aceste ținuturi astfel de întâlniri sunt inevitabile.

Trei indieni luptători au cercetat cu atenție preria, când deodată au observat că se înalță fum către ei.

– Văd un semnal de fum! – a strigat unul dintre ei, care purta în păr o pană de vultur, apoi toți trei s-au azvârlit pe mustangii lor și au mers spre deal.

În acest timp Bolek cânta la banjo și Lolek îl privea de lângă castronul mare în care gătea mâncarea de fasole. Din când în când amesteca mâncarea, și o gusta, dacă mai trebuie sare sau alte condimente. Chiar atunci au apărut indienii. Băieții au sărit și vroiau s-o ia la fugă, dar unul dintre indieni i-a prins cu un laț.

– Ia spuneți-ne, cui ați trimis semnalul de fum? – a întrebat cu mânie unul dintre luptători.

– Noi nu am trimis nici un semnal, am gătit doar mâncare de fasole – a explicat indienilor situația, Lolek.

– Ufff! – s-a mirat indianul.

– Hai, gustați! Lolek gătește foarte bine! – a invitat Bolek luptătorii.

Indienilor le-a plăcut foarte mult mâncarea. După ce au mâncat, au și fumat cu băieții pipa păcii. Lolek a început să tușească de fum.

– Trebuie să beau ceva! A spus între două crize de tusă. Luptătorul a tăiat cu tomahaucul său o bucată de cactus și a picurat zeama plantei în gura lui Lolek, care tușea neînterupt.

– Uff, uff! Trebuie să învățați și femeile noastre, cum se pregătește această mâncare minunată – au hotărât luptătorii indieni. – Veniți cu noi în sat!

– Aoleu, un crotal! – a sărit în picioare Bolek.

Mirosul aromat al mâncării l-a atras pe acest șarpe șuierător. Indienii într-o clipă l-au amețit cu sulițele lor, apoi l-au băgat în straiță și l-au predat lui Lolek, spunându-i:

– Mușcătura crotalului e foarte periculoasă, însă carnea e foarte gustoasă – au râs luptătorii, apoi cu toții s-au urcat pe cai și au pornit spre sat.

Satul indienilor se aflat la o distanță de două zile. Spre amiază, în a doua zi de drum, au observat o dungă de praf deasupra preriei.

– Diligența – și-a exprimat părerea unul dintre luptători. Deodată s-a auzit ropotul armelor.

– Au atacat diligența! Grăbiți-vă! – au pornit în galop cu toții. Pe când au ajuns la fața locului, călătorii diligenței erau legați și culcați jos, iar gura fiecăruia era acoperită. Indienii au dezlegat drumeții, dar deodată a răsunat o voce puternică din spatele lor:

– Măinile sus! – a strigat banditul înarmat, care a ieșit dintr-un ascunziș și cu pistolul i-a luat în țintă pe toți. Situația era periculoasă. Atunci Lolek s-a adresat banditului:

– Pentru nimic în lume n-am vrea să te deranjăm, domnule. Numai de aceea am îndrăznit să venim aici, pentru că am vrut să ne întâlnim cu un mânuitor de arme, curajos, cu un om vestit de peste hotare, ca duminică. Permite-mi,

ca un semn de recunoștință să-ți înmânez modestul nostru cadou. – S-a apropiat de bandit și i-a dat straița.

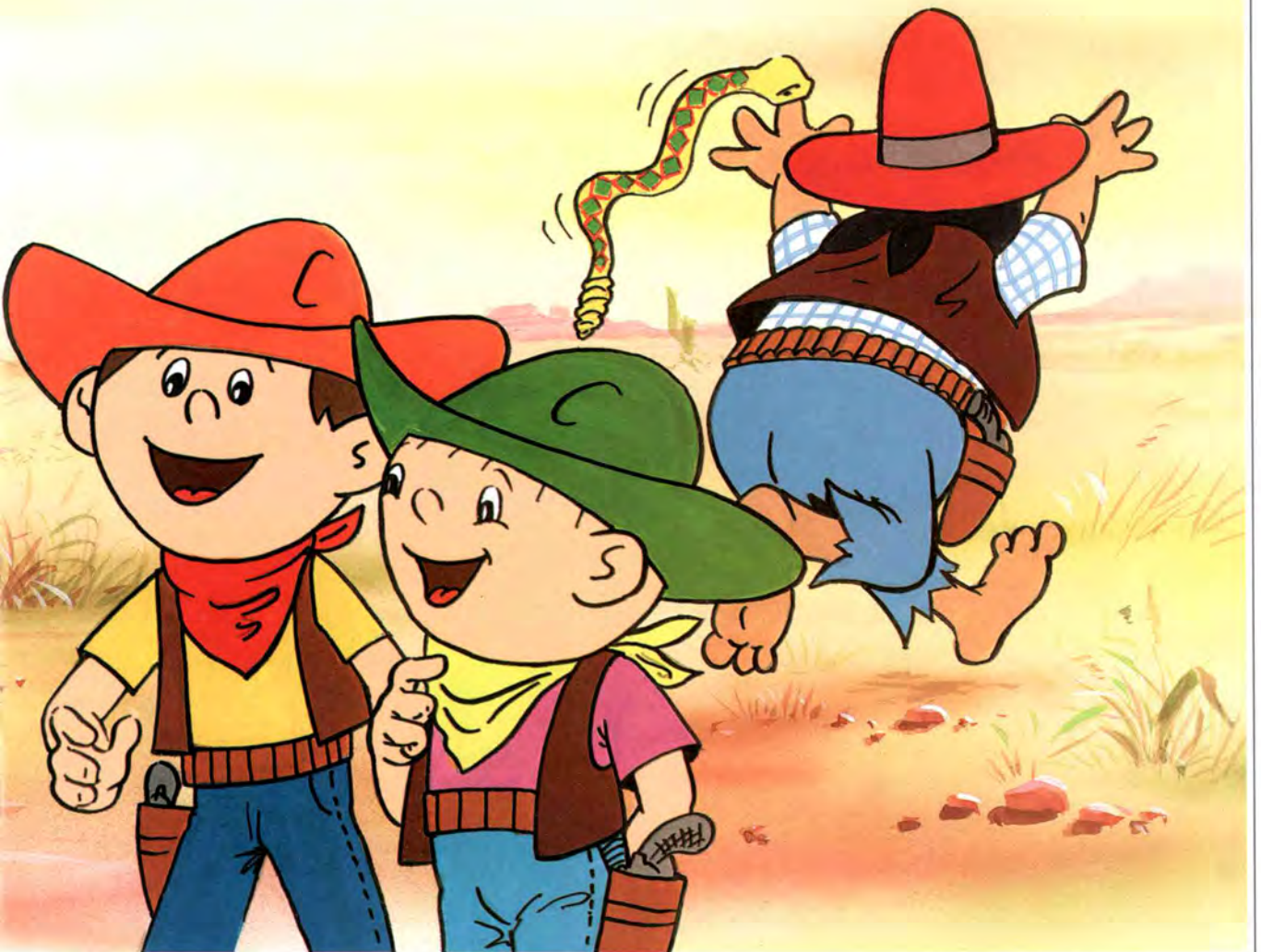
– Ce-i asta?

– Deschide-o, e surpriză! – l-a îndemnat Lolek pe înarmat. Banditul a băgat mâna în straiță, dar a și aruncat-o departe, parc-ar fi înnebunit. A țipat, și-a scuturat mâna din care a mușcat crotalul, apoi înnebunit a fugit în prerie; chiar dacă vroiau, nu-l puteau ajunge din urmă.

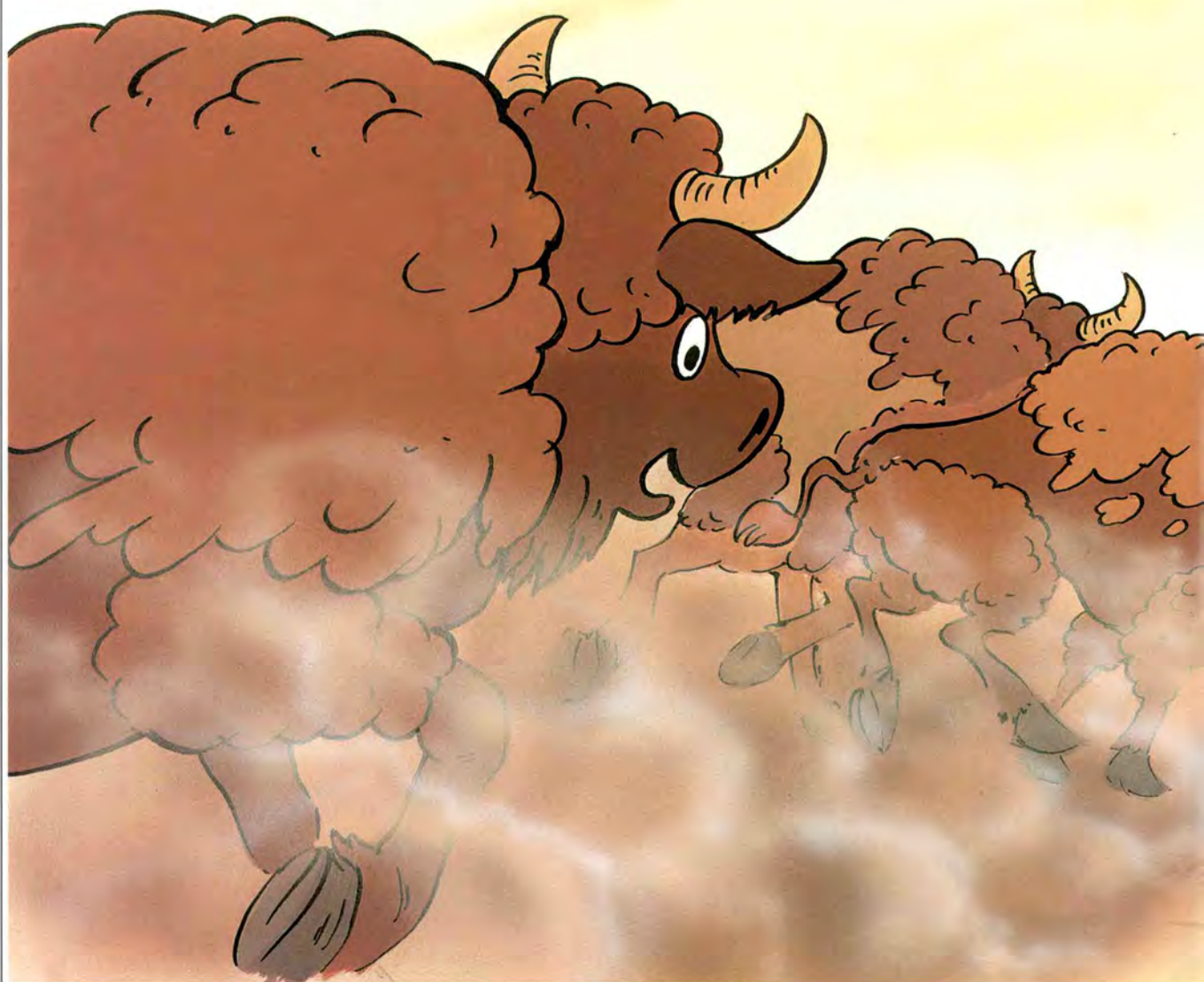
Lolek și Bolek și-au strâns mâinile, felicitându-se. Unul dintre călători, un domn cu joben, din recunoștință a dat lui Lolek un bulgăr mare, sclipitor, de aur.

– Nu aveți chef să veniți cu noi? – i-a invitat vizitiul.

– Mulțumim, dar prima dată trebuie să învățăm femeile indiene cum să gătească mâncarea de fasole – au răspuns eroii noștri.

Ajunși în sat, au și ținut lecția promisă. În ziua aceea din fiecare cort se simțea mirosul mâncării de fasole, care deja fusese preparată de indience. Seara bărbații au jucat dansul bizonului, în jurul focului. Fiecare s-a pregătit pentru vânărea animalului uriaș. Lolek și Bolek au hotărât că vor porni singuri la vânatul bizonului. Dis-de-dimineață au pornit spre locul pe lângă care – după vorbele căpeteniei indienilor – aceste animale obișnuiesc să treacă. Pe o înălțime au zărit un bizon singuratic. Au dat pinteni cailor și rotind lațul, au pornit spre animal. Cum au ajuns pe vârful dealului, în partea cealaltă au observat o turmă întreagă de bizoni.

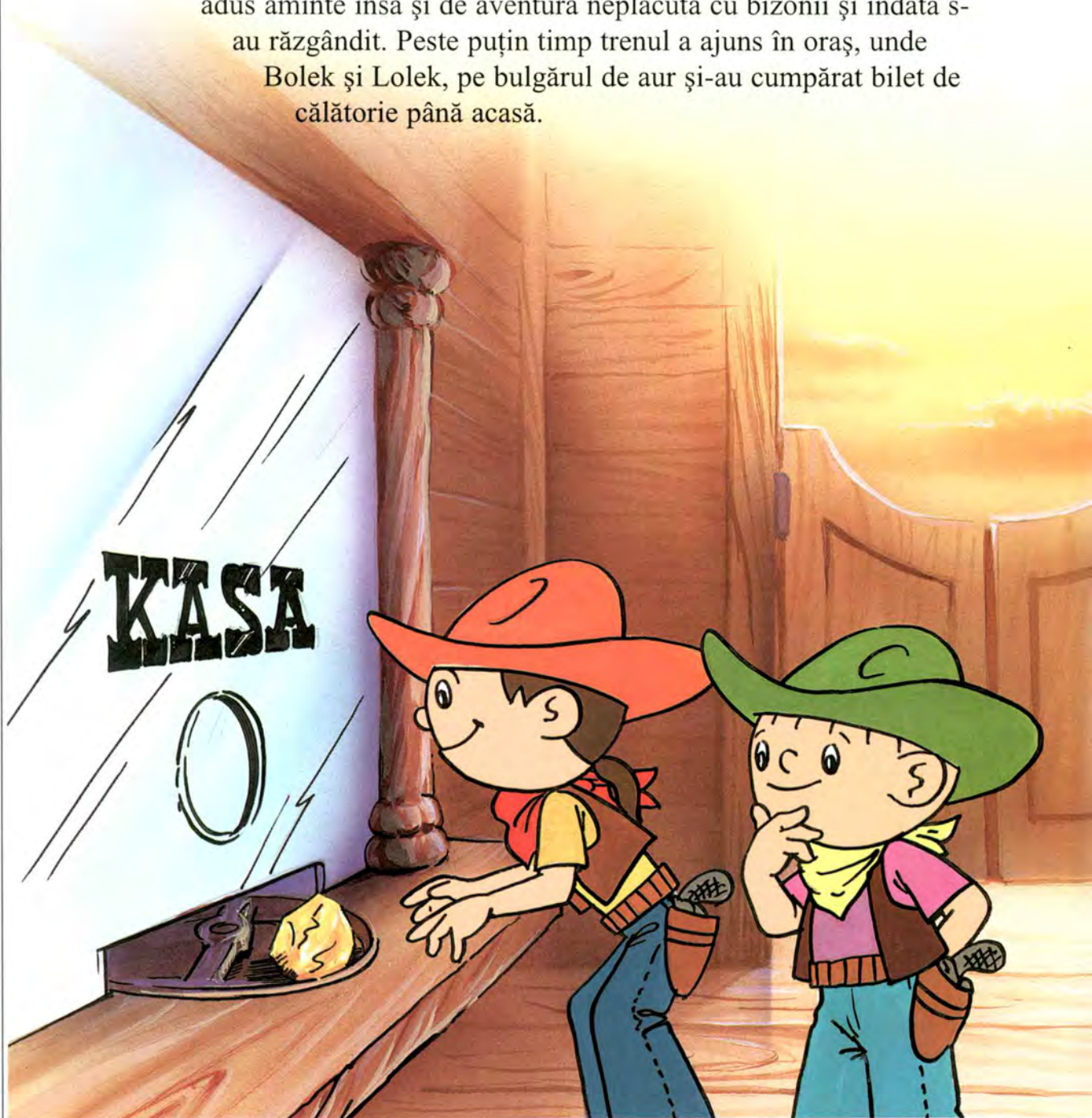

Însă au fost și ei observați de animale și toată turma a pornit spre ei. Lolek și Bolek s-au întors, au reușit să se refugieze. Într-o clipă s-a schimbat situația, din vânători au devenit prizoniți. Cu toate că au dat piteni cailor, bizonii au ajuns foarte aproape de ei, au și simțit parcă suflul lor fierbinte pe ceafă. Deodată însă a părut un tren în fața lor, care venea dinspre munți. Rapid s-au îndreptat spre vagoane. Chiar atunci au ajuns la șine, când trenul trecea pe acolo. În ultimul moment Lolek și Bolek au reușit să sară de pe cai, în unul din vagoane. Bizonii au rămas amăgiți lângă șinul, spre satisfacția lui Lolek și Bolek.

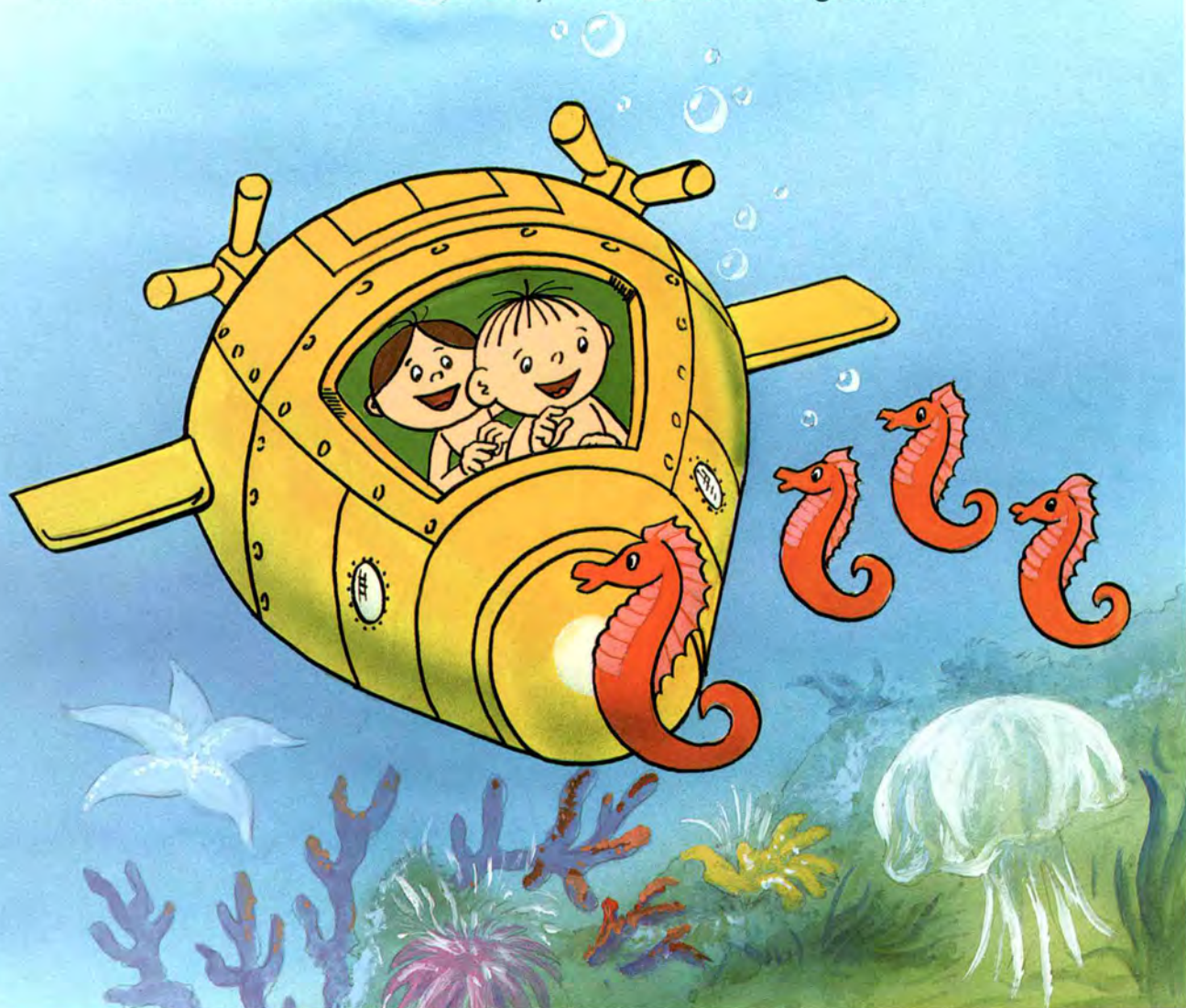
În vagonul deschis au călătorit cu niște cowboy ce plecau cu caii lor la un rodeo – unde se călărea mustangul, se prindea cu laț tauri tineri și se țintea cu săgeți. La un moment dar, a zburat în fața ochilor lui Lolek și Bolek o pălărie, apoi un cowboy a scos pistolul său și a început să tragă în pălărie. Bărbatul a exersat doar țintirea. Băieții s-au atașat grupului care exersa aruncarea lațului. Un cowboy cu experiență, care avea cizme cu pinteni, a învățat băieții cum trebuie făcut nodul lațului, încât cu o singură mișcare să se desfacă. După exersare nici ei n-au fost mai prejos, decât meșterul lor.

Le-a trecut prin minte că ar fi bine să încerce cunoștințele noi dobândite pe mustangii care au pășunat în apropierea șinelor. Și-au adus aminte însă și de aventura neplăcută cu bizonii și îndată s-au răzgândit. Peste puțin timp trenul a ajuns în oraș, unde Bolek și Lolek, pe bulgărul de aur și-au cumpărat bilet de călătorie până acasă.

SCĂPARE DE GURA RECHINULUI

Cai de mare, papagali subacvatici și diavoli de mare – câțiva doar din interesanții locuitori care trăiesc în această lume colorată, pe care o cunoaștem sub numele de Marele Banc Coralier. Natura într-adevăr și-a dat frâu liber fanteziei sale, când a creat bogăția fără pereche a viețuitoarelor. Bolek și Lolek au fost copleșiți de cele văzute prin geamul clopotului scufundător modern, în care s-au aflat. Chiar un cal de mare plutea cu puii săi în fața ochilor lor; apoi un pește interesant, care a fost denumit după numele unui papagal se juca de-ascunselea cu un polip mic printre coralieri. Mai jos, dedesubtul chesonului foarte încet trecea o stea de mare de culoare roșie, o meduză a aruncat nori de cerneală, un pește micuț supărat că s-a umflat așa, că a devenit de trei ori mai mare față de mărimea sa originală.

În fața clopotului scufundător deodată apare o manta uriașă, care este numită și diavol de mare.

– Ia-o înaintea lui! La dreapta! – a strigat înspăimântat Bolek.

A scos brusc volanul din mâna lui Lolek, a călcat hotărât pe accelerator. Chesonul a luat viteză și o serie de pești sclipitori, azurii, mici au roit în toate direcțiile.

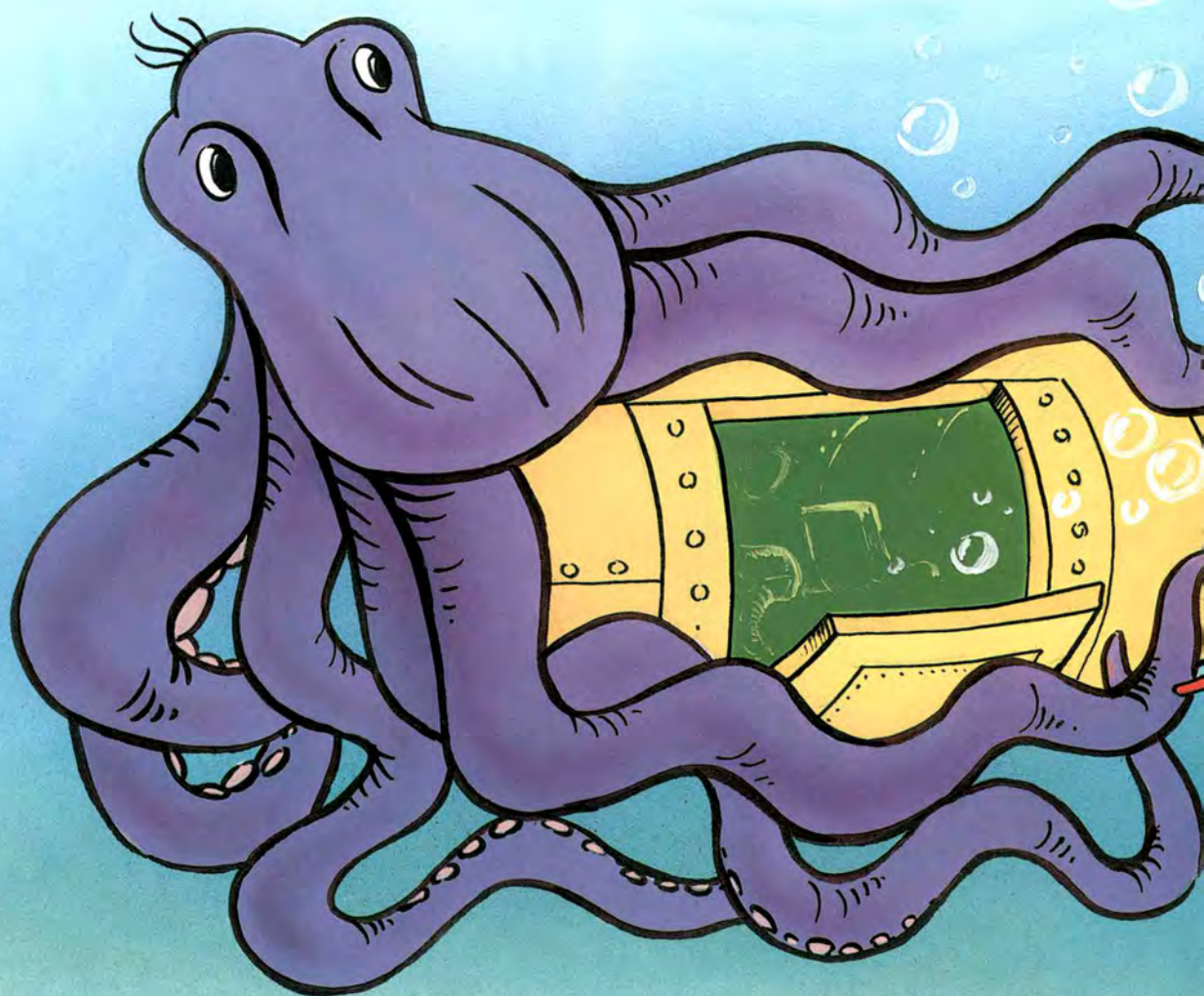
– Unde a dispărut? – a întrebat îngrijorat Bolek.

– Acolo-i! – a arătat spre mantaua, care s-a ridicat total la suprafața apei. – Așa arată, ca un covor zburător.

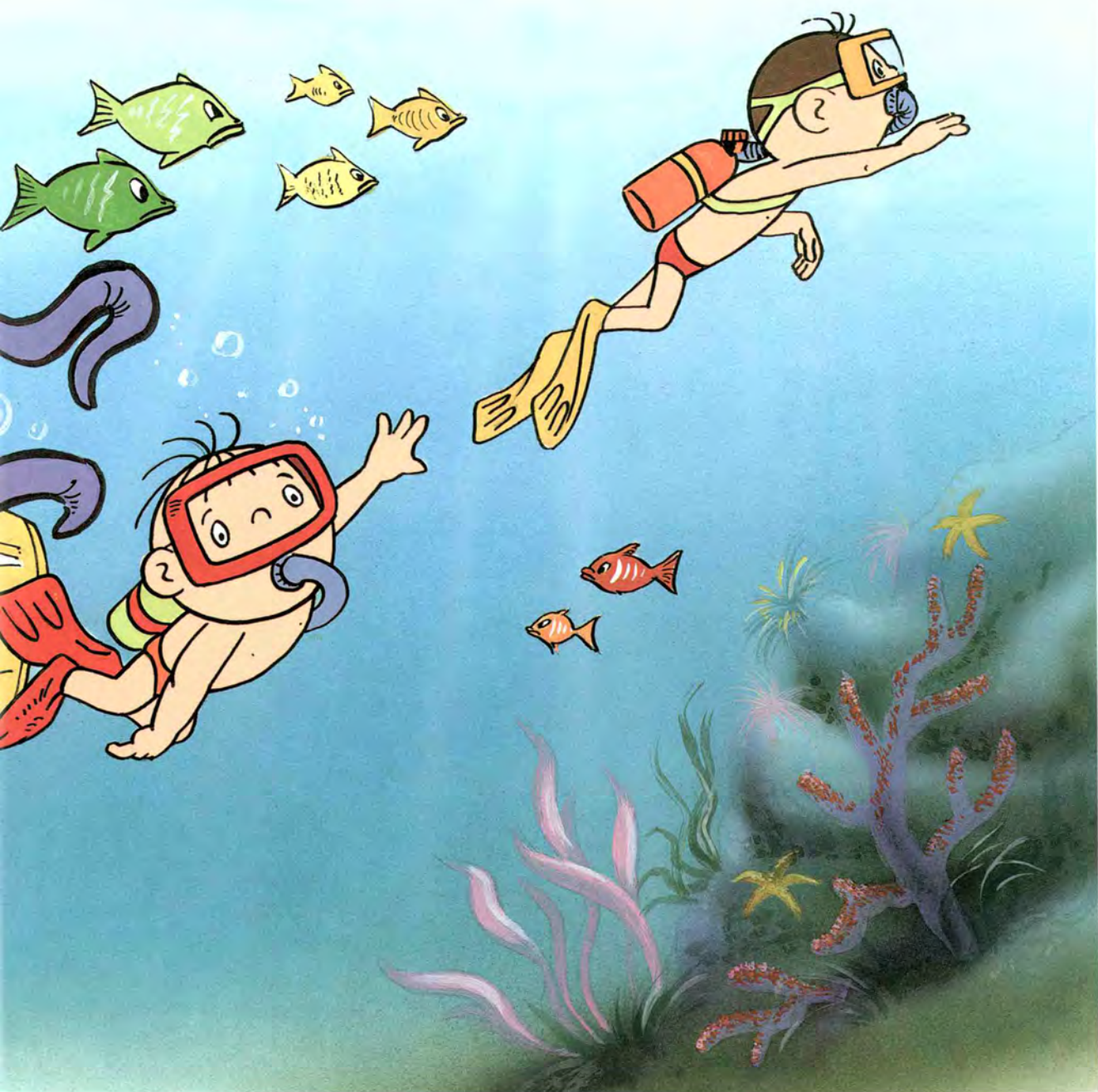
Câțiva metri s-a lăsat dusă de undele apei, apoi s-a scufundat la adâncime.

Băieții au trecut rapid chiar în fața ei. Chesonul a fost prins brusc și tras înapoi. Tentacule uriașe s-au împletit în jurul vehicolului și l-au ținut atât de tare, încât băieții n-au reușit să-l scape. Lolek și Bolek au căzut prizonieri ai meduzei uriașe.

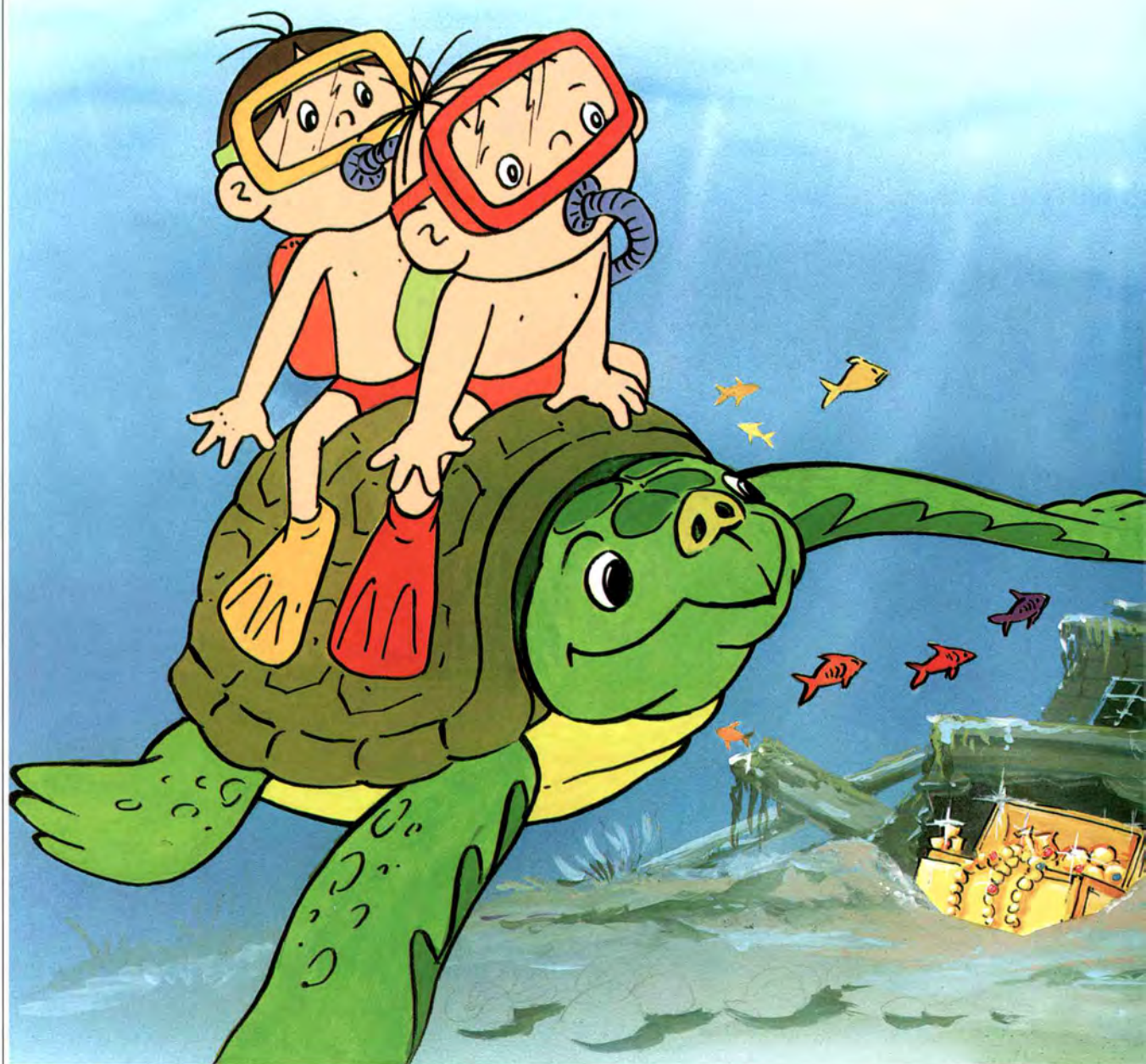
– Fuga! – a dat porunca Bolek.

În grabă și-au luat echipamentul de scafandru și au părăsit chesonul. Îndată s-au și lovit de ceva, ce semăna cu un zid imens, moale și viu. A fost o balenă, care hoinărind, a ajuns la Marele Banc Coralier. Animalul gigantic a trecut chiar în fața băieților speriați, iar când a dispărut în zare și coada înotătoarei, îndată s-a dezvăluit în fața băieților o adevărată grădină colorată, ca din povești, subacvatică. Băieții s-au așezat pe o broască țestoasă, care nici n-a simțit greutatea lor, ce i-a plimbat în jurul bancului. Peste tot erau enorm de mulți pești, căutându-și hrană. La un moment dat o umbră a trecut în lungimea bancului, iar peștișorii îndată s-au retras în ascunzișurile lor. Într-o clipă tot locul s-a depopulat. A apărut spaima bancului coralier: rechinul mare.

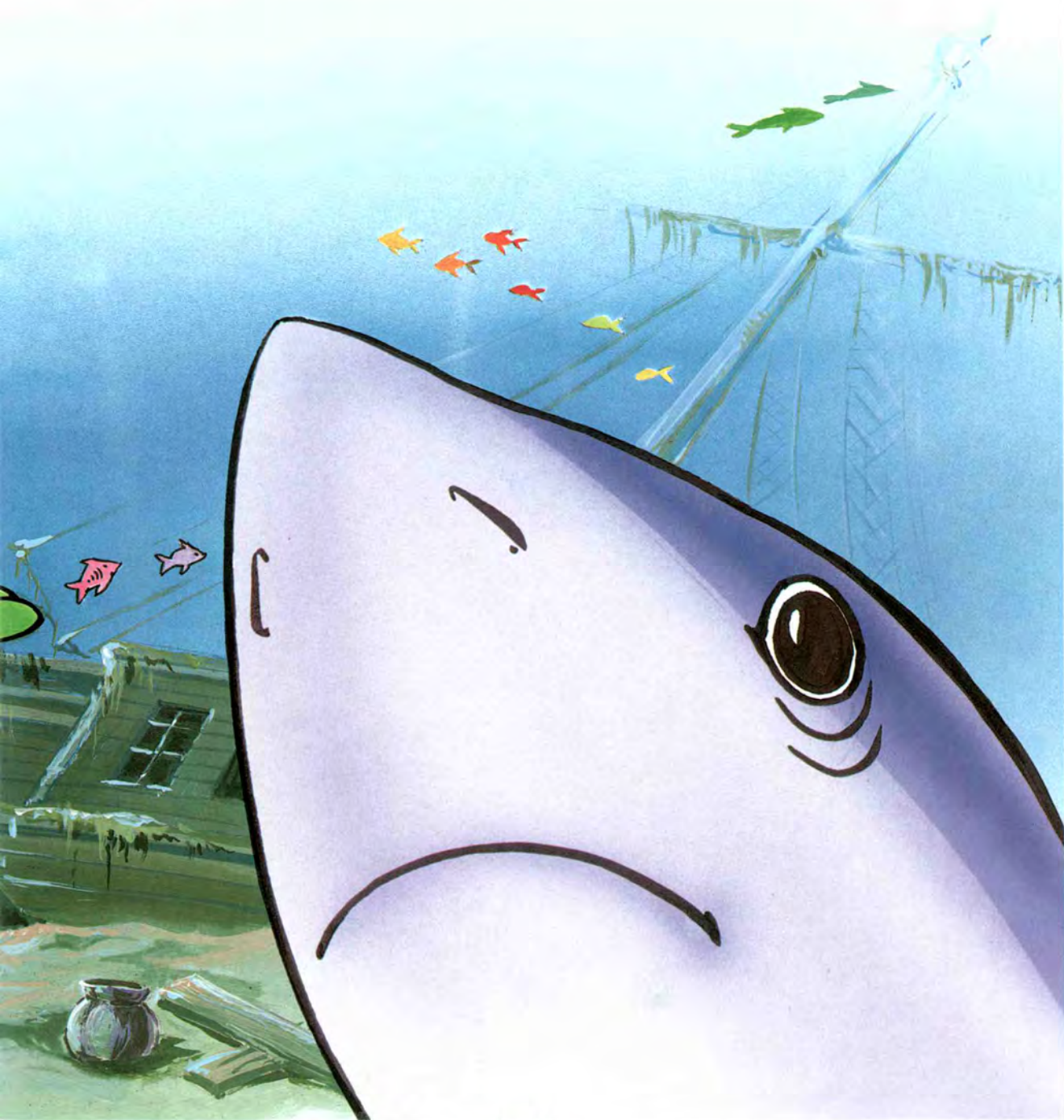

Bolek și Lolek au încercat să îndemne la o viteză mai mare broasca țestoasă, însă reverențios, în loc să accelereze, s-a ascuns sub carapacea sa. Rechinul deja era foarte aproape de băieți. Descrisa cercuri tot mai mici în jurul lor; era evident, că și-a ales bucate gustoase pentru prânz. Eroii noștri s-au ascuns în epava unei corăbii cufundate cu secole în urmă și care odinioară a transportat comori, condimente, mățăsuri. Corabia de odinioară a fost trântită de un viscol puternic, de banc, a suferit spărturi și s-a scufundat. Cu timpul curenții apei au împins-o chiar aici, apoi s-a fărâmat în bucăți. Acum trăiau doar peștii în ea.

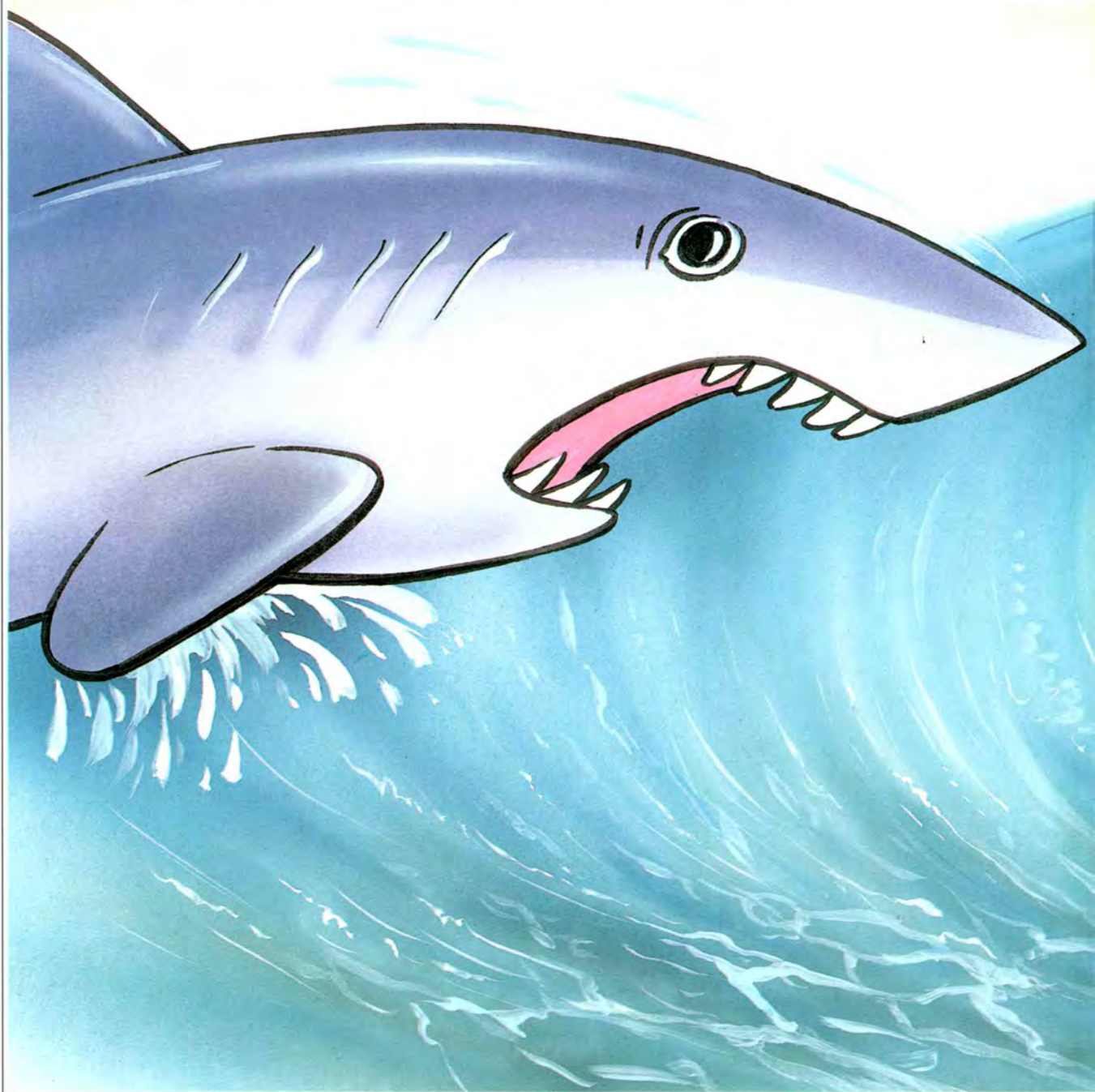
SCĂPARE DE GURA RECHINULUI

Bolek și Lolek s-au ascuns într-o ladă mare. Mai târziu, când au ieșit din ladă, rechinul era deja departe. Bucuroși și-au strâns mâinile. Numai acum, după ce a trecut pericolul, au observat că stau între comori. Monede de aur, bijuterii, cupe străluceau înaintea lor, ca în vitrina unui magazin de bijuterii. Nici timpul, nici apa nu le-a deteriorat. Băieții nu aveau nici rucsac, nici buzunar, unde ar fi putut pune din comori, cu mâna era imposibil să transporte bogăția aflată. Aurul însă i-ar fi tras înapoi la fundul mării. Acest lucru atât de mult le-a reținut atenția, încât nici n-au observat rechinul, care iarăși se îndrepta spre ei, amețitor.

Când Bolek și Lolek și-au dat seama că iar sunt în pericol, prima dată au aruncat comorile de aur, care îi trăgeau în adâncime. Rechinul însă a fost foarte aproape de ei. Ajunși la suprafața apei, au observat o înotătoare triumfiulară, care tăia undele apei și descria cercuri tot mai mici în jurul lor. În depărtare apărea în lumina soarelui o insulă cu dealuri verzi. Rapid au și pornit către această insulă; când au ajuns așa de aproape, că au văzut clar palmierii de pe mal și oamenii care se scăldau în mare, rechinul a pornit în atac. Dinții ascuțiți ca lama, era cât pe-aici să-i muște, dar în acel moment au fost prinși și ridicați de cineva – au observat doar că se află deasupra unei unde înalte, cât un turn.

– Acum totul va fi bine – i-a liniștit un om, care practicat surful.

– Ura! Am scăpat! – s-au bucurat Bolek și Lolek.

Rechinul însă nu a renunțat încă la prada sa promițătoare și gustoasă. Înotătoarea triunghiulară tăie undele chiar în urma surfului. Peste o clipă s-a și aruncat după ei, dar omul cu surf l-a ocolit atât de iscusit, încât dinții lui înfiorători au pocnit chiar în urma surfului; astfel rechinul în loc de Bolek și Lolek a înghițit doar o gură de apă. Răpitorul un pic a încetinit, dar nici acum nu a renunțat încă la goană. A fost atât de furios, încât a urmat din depărtare băieții și salvatorul lor. Când ei deja s-au îndreptat spre ștrand, animalul s-a aninat de banc și nu s-a putut întoarce. Băieții acum au văzut prima dată un rechin plângând. Aceasta într-adevăr este o raritate, dar e posibil că numai băieților li s-a părut că rechinul plânge. Oricum ar fi fost, sărmanul de el avea chinuri cumplite, de aceea cu niște drugi lungi a fost împins în ape mai adânci.

Întâlnirea cu rechinul i-a luat cheful lui Bolek și Lolek de hoinăreală în adâncimea apelor. Toată ziua au stat pe plaja ștrandului, au mâncat înghețată și s-au jucat cu mingea. Au hotărât că vor învăța să se dea pe undele mării pe surf, deci au vrut să învețe surfingul. De la meșterul lor au aflat, că nu-i neapărat nevoie se exerseze pe întinderea mării, deci pot evita pățania cu rechinul. S-au dovedit atât de iscusiți că peste câteva zile au și participat la un concurs de surfing. Pe lângă concurenți au participat la competiție și câțiva delfini. Băieții nu au câștigat la acest concurs, dar s-au împrietenit cu aceste animale simplice și inteligente.

SFÂRȘIT

Titlu în original: BOLEK I LOLEK – PODRÓZ DOOKOŁA ŚWIATA

Individual works, connected with the serial „Bolek i Lolek“, authorship by Alfred Ledwig, Roman Nehrebecki, Leszek Lorek, were used basis on the license given by Publishinghouse PIK, Warszawa, ul. Sezam 6a.

Illustrations and text © Podsiedlik – Raniowski & Co., Poland

© Romanian Edition, 2000, Slovart Print s.r.o. Bratislava for Editura Aquila '93

Romanian editon and translation

Toate drepturile pentru ediția în limba română sunt rezervate Editurii Aquila '93

ISBN 973-9494-57-9

Traducător: *Annamária Szabó*
Lector literar: *Zeina Druică*
Coordonator carte: *Lavinia Nazad*
Tehnoredactor: *Ana-Maria Țepeluș*

BOLEK ȘI LOLEK

ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ISBN 973949457-9

9 789739 494571